

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 342/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **JUDr. Eudovíta Surmu**, advokáta, Pavlice 183, zastúpeného Mgr. Miroslavom Tokarčíkom, advokátom, Študentská 17, Trnava, proti uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. 2T/51/2022-1539 z 20. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví uznesenia, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie okresnému súdu, ako aj priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, pripojených rozhodnutí a ostatných listín vyplýva, že sťažovateľ bol opatrením okresného súdu sp. zn. 5Tp/7/2022 z 2. marca 2022 ustanovený za obhajcu na zastupovanie obvineného [REDAKOVANÉ] v trestnom konaní. Po právoplatnom skončení konania si uplatnil nárok na odmenu a náhradu hotových výdavkov v celkovej výške 13 209,79 eur. Okresný súd uznesením sp. zn. 2T/51/2022 z 24. mája 2024 (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) priznal sťažovateľovi odmenu a náhradu hotových výdavkov za špecifikované úkony právnej služby vo výške 10 747,10 eur. Proti uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol sudca okresného súdu napadnutým uznesením tak, že uznesenie vyššieho súdneho úradníka podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil a podľa § 553 ods. 2 a 5 Trestného poriadku s poukazom na § 12 ods. 3 písm. c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej

republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) sťažovateľovi priznal odmenu a náhradu hotových výdavkov za právne služby vo výške 11 207,68 eur.

3. Podľa sudcu okresného súdu je sťažnosť čiastočne dôvodná. Jej predmetom bola tarifná odmena za 16 úkonov právnej služby poskytnutých v súvislosti s rozhodovaním o väzbe (9-krát účasť na výsluchu, 4-krát odôvodnenie sťažnosti proti uzneseniu a 3-krát návrh na prepustenie z väzby). Obhajca pri uplatnení nároku na odmenu vychádzal z § 12 ods. 3 písm. c) vyhlášky v spojení s § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky (odôvodnenie sťažnosti a návrhy na prepustenie), resp. písm. c) vyhlášky (účasť na výsluchu) a tarifnú odmenu vyčíslil za všetky úkony vo výške 9 400,60 eur (163,33 eur za úkony v kalendárnom roku 2022 a 177 eur za úkony v kalendárnom roku 2023).

4. Vyšší súdny úradník týchto 16 úkonov podradil pod § 12 ods. 1 vyhlášky a obhajcovi priznal tarifnú odmenu vo výške 1/24 výpočtového základu, t. j. 40,83 eur za úkony poskytnuté v roku 2022 a 44,25 eur za úkony v roku 2023. Priznaná tarifná odmena za všetkých 56 úkonov bola 7 348,35 eur, teda rozdiel medzi obhajcom vyčíslenou a vyšším súdnym úradníkom priznanou sumou predstavuje 2 052,25 eur. Sudca dospel k záveru, že obhajcovi vznikol nárok na odmenu a náhradu hotových výdavkov vo výške 10 747,10 eur. Za 16 úkonov právnej služby týkajúcich sa väzby priznal tarifnú odmenu podľa § 12 ods. 1 vyhlášky, keďže o väzbe sa rozhoduje na neverejnom zasadnutí. Poukázal na uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 123/2024-10 z 20. marca 2024, z ktorého citoval so záverom o výške tarifnej odmeny za účasť na rozhodovaní o väzbe, za čo patrí odmena na základe primeranej aplikácie § 12 ods. 1 vyhlášky. Námietku sťažovateľa, že v uznesení vyššieho súdneho úradníka absentovalo odôvodnenie nečakanej a neodôvodnenej zmeny ustálenej praxe či výkladu vyhlášky, označil sudca za nedôvodnú, pretože odôvodnenie uznesenia zrozumiteľne poukázalo na nedávne rozhodnutie ústavného súdu, ktoré dalo za pravdu právnemu názoru o podradení úkonov právnej služby poskytnutých pri rozhodovaní o väzbe podľa § 12 ods. 1 vyhlášky s poukazom na účelom a povahou najbližšie rozhodovanie o väzbe k rozhodovaniu senátu o väzbe na neverejnom zasadnutí. Sudca odmietol viesť polemiku s obhajcom o vylúčení takéhoto pripodobnenia, keď zákonodarca v § 303 Trestného poriadku neumožňuje vykonávanie neverejného zasadnutia samosudcom s výnimkou konania podľa ôsmej hlavy štvrtého oddielu a s prípadným zánikom trestnosti z dôvodu zmeny zákona. V rámci týchto záverov sudca konštatoval, že priznanie tarifnej odmeny vo výške 1/24 výpočtového základu pri siedmich úkonoch označených ako „účasť na väzobnom výsluchu“ bolo zákonné a nemožno vyhovieť sťažnosti.

5. K trom úkonom právnej služby označeným sťažovateľom ako „návrh na prepustenie z väzby“ sudca uviedol, že by prichádzal do úvahy postup podľa § 14 ods. 8 vyhlášky a potom pripodobnenie týchto úkonov k tým, ktoré sú im svojou povahou a účelom najbližšie. Takýmto spôsobom by bolo možné vyhodnotiť, že svojou povahou a účelom by návrh na prepustenie z väzby mohol byť návrhom, o ktorom sa rozhoduje na verejnom zasadnutí, okrem návrhu na obnovu konania [§ 14 ods. 3 písm. c) vyhlášky], avšak vzhľadom na závery uznesenia ústavného súdu, ktoré si súd osvojil, takýto postup nebude možný. Predmetné ustanovenie sa vzťahuje na návrhy, o ktorých sa rozhoduje na verejnom zasadnutí, pričom o väzbe sa rozhoduje na výsluchu a senát na neverejnom zasadnutí. Sudca tak dospel k záveru, že sťažovateľovi za podanie návrhu na prepustenie z väzby prináleží odmena podľa § 12 ods. 1 vyhlášky, t. j. vo výške 1/24

výpočtového základu, keďže takýto úkon právnej služby nie je možné jeho povahou a účelom pripodobniť k žiadnemu z úkonov taxatívne vymenovaných v § 14 ods. 1 až 5 vyhlášky.

6. Pri štyroch úkonoch právnej služby označených sťažovateľom ako „*odôvodnenie sťažnosti voči väzbe*“ sudca uviedol, že taktiež by prichádzal do úvahy postup podľa § 14 ods. 8 vyhlášky a bolo by možné posúdiť, že svojou povahou a účelom by takémuto úkonu mohol byť pripodobnený úkon podľa § 14 ods. 3 písm. b) vyhlášky – odvolanie proti rozhodnutiu, ak nejde o rozhodnutie vo veci samej. Takýto postup by podporovala skutočnosť, že sťažnosť je opravným prostriedkom proti uzneseniu a odvolanie opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa, teda sťažnosť proti uzneseniu by bolo možné povahou a účelom pripodobniť k odvolaniu proti rozsudku. Podporovaný by bol aj druhou skutočnosťou, že účelom trestného konania je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchatel'ov podľa zákona, teda rozhodnutie vo veci samej (otázka viny a trestu), s ktorým rozhodovanie o väzbe nemožno stotožniť. Sudca tak ustálil, že odôvodnenie sťažnosti proti uzneseniu o väzbe možno jeho účelom a povahou pripodobniť k odôvodneniu odvolania proti procesnému rozhodnutiu. V tejto časti považoval sťažnosť za dôvodnú, čo malo za následok priznanie tarifnej odmeny za dotknuté úkony právnej služby v inej výške (sudca odôvodnil výpočet priznanej výšky tarifnej odmeny 347,17 eur za predmetné 4 odôvodnenia sťažnosti v polovici tarifnej sadzby za jeden úkon zo sumy 163,33 eur, resp. 177 eur, teda 81,67 plus 3-krát 88,50 eur) než v pôvodnej 1/24 výpočtového základu [uznesením vyššieho súdneho úradníka bola priznaná odmena vo výške 173,58 eur (40,83 eur plus 3-krát 44,25 eur)].

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Výrok uznesenia sudcu je nesprávny, arbitrárny, rozhodnutie je alibistické, obchádza zákon, odporuje konštantnej judikatúre, nálezom ústavného súdu a vyhláške. Úvaha súdu je nekonzistentná, účelová, v niektorých prípadoch až iracionálna, nerešpektujúca ustanovenia Trestného poriadku a systematiku vyhlášky. V niektorých častiach je uznesenie nepreskúmateľné, pretože nie je zrejmé, podľa ktorých ustanovení súd rozhodol, ako vyhodnocoval podanie a akými úvahami sa riadil. Nestačí len poukázať na jedno uznesenie ústavného súdu, ak sa ignorujú jeho nálezy, vyjadrenie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“), rozhodnutia okresného súdu v iných veciach a rozhodnutiu chýba presvedčivé a logické vysvetlenie úvah. Sťažovateľovi bola odmena za úkony týkajúce sa obhajoby v súvislosti s rozhodovaním o väzbe odsúdeného nedôvodne znížená a priznaná podľa nesprávnych ustanovení vyhlášky, patrí mu odmena, ako ju vyčíslil. Okresný súd nesprávne interpretoval ustanovenia Trestného poriadku a vyhlášky, vykladal ich v rozpore s ich účelom, odchyľil sa od súdnej praxe a konštantnej judikatúry, čím sa dopustil arbitrárneho konania.

8. Pri troch úkonoch právnej služby označených ako „*návrh na prepustenie z väzby*“ sa okresný súd nechal „*uniesť*“ odkazovaním na uznesenie sp. zn. II. ÚS 123/2024 a extenzívnym výkladom dospel k posúdeniu úkonov podľa § 12 ods. 1 vyhlášky. Uvedené uznesenie na rozdiel od nálezu sp. zn. II. ÚS 536/2018 zo 17. januára 2019 nemá všeobecnú záväznosť. Ak by sa súd oboznámil s predmetným nálezom, nemohol by priznať odmenu za tento úkon podľa § 12 ods. 1 vyhlášky. Z nálezu je zrejmé, že za podanie návrhu na prepustenie z väzby patrí plný úkon podľa § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky, ústavný súd hovorí o celom úkone, a nie o nejakej časti. Okresný súd preto obchádza zákon a vyhlášku a ignoruje záväzné rozhodnutia ústavného súdu.

9. Aj podanie sťažnosti proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby (4-krát) je plný úkon podľa § 14 ods. 1 vyhlášky.

10. Pri 9 úkonoch právnej služby (účasť na výsluchu obvineného pred rozhodnutím o väzbe) sa okresný súd nevyjadril k vecným argumentom rozporujúcim uznesenie sp. zn. II. ÚS 123/2024. Ústavný súd sa v predmetnom uznesení prioritne zameril na výklad k spojeniu vecí na spoločné konanie a k posudzovaniu rozhodovania o väzbe a výsluchu obvineného pred väzbou sa vyjadril všeobecne v 3 odsekoch bez odkazu na skoršie rozhodnutia či poskytnutia právneho výkladu. Uvedený výklad nie je udržateľný, pretože sudca pre prípravné konanie, resp. samosudca nikdy nevykonáva neverejné zasadnutie, takže analógia s § 302 ods. 2 Trestného poriadku neprípadá do úvahy, vylučuje ju § 301 Trestného poriadku. Výsluch obvineného sudcom pre prípravné konanie v zmysle § 72 ods. 3 Trestného poriadku je obligátny, účasť je na ňom nutná (najmä v prípade povinnej obhajoby) a nemôže mať povahu najbližšie k neverejnému zasadnutiu (pre povahu výsluchu a rozpor s Trestným poriadkom, fakultatívnu možnosť účasti), ale k výsluchu obvineného v prípravnom konaní alebo pred súdom (pre gramatický výklad tohto úkonu a jeho obsahovú náplň). Podobný záver zastáva aj ministerstvo a okresný súd sa nevyjadril k jeho predloženej odpovedi a teleologickému výkladu. Systematickým výkladom sa musí hľadať najbližší úkon, ktorý súd prvého stupňa môže vykonať. Pri rozhodovaní o väzbe ide o najdôležitejšie úkony trestného konania, pretože dochádza k zásahom do práva na osobnú slobodu. Aj v zápisnici o úkone sa výslovne uvádza, že ide o výsluch, a nie o konanie neverejného zasadnutia. Paradoxom je, že subsumovať tento úkon pod § 12 ods. 1 vyhlášky je možné iba vtedy, ak by ho vykonával súd prvého stupňa, a nie súd druhého stupňa, keď by mal sťažovateľ za úkon tarifnú odmenu v plnej výške podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky. Posúdenie okresného súdu je v rozpore s ustálenou praxou iných súdov a najmä okresného súdu. Neobstojí argument súdu, že k zmene praxe došlo uznesením sp. zn. II. ÚS 123/2024, pretože obdobne začal rozhodovať už skôr, len neboli podané sťažnosti, resp. ústavné sťažnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a po zistení, že obsahuje zákonom požadované náležitosti, skúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti a pri uplatňovaní tejto právomoci zásadne nepreskúmava a neposudzuje právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, ale obmedzuje sa na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo

možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

13. Arbitrárne rozhodnutie všeobecných súdov znamená najmä (i) extrémny nesúlad právnych záverov s vykonanými skutkovými a právnymi zisteniami, (ii) interpretáciu, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe (odklon od ustálenej judikatúry bez toho, aby boli dostatočne uvedené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax), (iii) nerešpektovanie kogentnej normy (interpretáciu), ktoré je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, ako aj (iv) hodnotenie dôkazov vykonaných bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej novej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery (I. ÚS 413/2018).

14. O svojvoľné uplatnenie práva pôjde napr. v prípade, keď v žiadnom prípade nemožno za použitia štandardných techník výkladu a aplikácie právnych noriem dospieť pri jasnom a s ohľadom na obsah i účel právnej normy jasne interpretovateľnom a bezrozpornom znení právnej normy k takým záverom o jej aplikovateľnosti alebo neaplikovateľnosti na dokázaný právny a skutkový stav, ktoré zvolí sudca, prísediaci sudca alebo rozhodca rozhodcovského súdu v dotknutom rozhodnutí (m. m. II. ÚS 262/2019, body 14.5 a 14.8). Musí ísť zároveň vzhľadom na všetky právne a skutkové okolnosti konkrétnej veci o zjavne nelogickú a textu a účelu právnej normy odporujúcu (ne)aplikáciu alebo interpretáciu právnej normy [t. j. nepôjde o prípady, keď sa konajúci súd legitímne pokúsi o analógiu iuris alebo analógiu legis, resp. o sudcovské dotváranie práva z dôvodu medzier v zákone (*lacunae legis*) a na účely rešpektovania zákazu *denegatio iustitiae* a pod., k tomu pozri nálezy II. ÚS 46/2015 alebo II. ÚS 111/2015].

15. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa ústavný súd v prvom rade konštatuje, že aj rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý je v rozpore so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu, resp. jeho právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. II. ÚS 56/05, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 23. 9. 1997, *Robins proti Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska*).

16. V prípadoch, keď sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou, resp. dohovorom garantovaných práv rozhodnutím všeobecného súdu týkajúcim sa náhrady trov konania, je však ústavný súd (aj vo svojej doterajšej judikatúre) zdržanlivý, vychádzajúc z toho, že problematika trov konania má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, a preto k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania pristupuje iba výnimočne (porovnaj m. m. I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, IV. ÚS 583/2018). Otázka náhrady trov konania dosahuje ústavnoprávnu dimenziu len vtedy, ak by bol v procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu zo strany všeobecného súdu obsiahnutý prvok svojvôle alebo extrémny rozpor s princípom spravodlivosti (napr. v dôsledku prepíateho formalizmu), či celkom nedostatočné odôvodnenie vydaného rozhodnutia. Takýto postup všeobecného súdu nemôže byť tolerovaný, lebo predstavuje v konečnom dôsledku zásah do základného práva účastníka (III. ÚS 634/2015).

17. Ústavný súd teda skúmal, či sa okresný súd odchyľil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého rozhodnutia (ktoré posudzoval v spojení s uznesením vyššieho súdneho úradníka) s ústavou.

18. Námietku nepreskúmateľnosti ústavný súd nepovažuje za dôvodnú, pretože sudca okresného súdu sa vyjadril k podstatným otázkam, ktoré boli predmetom jeho rozhodovania v sťažnostnom konaní, konkrétne k možnosti priznania vyčíslenej tarifnej odmeny za 16 úkonov právnej služby týkajúcej sa rozhodovania vo väzbe. Tie rozdelil sudca okresného súdu na tri celky úkonov, ktoré mali zhodné označenie, a ku každej z nich uviedol úvahu, ktorou sa riadil pri aplikovaní uvedeného znenia vyhlášky. Tieto jeho úvahy ústavný súd považuje za spätne preskúmateľné a nezistil nedostatky či medzery v myšlienkovom postupe okresného súdu z hľadiska racionality a logickej nadväznosti záverov.

19. Čo sa týka odkazu sťažovateľa na nález sp. zn. II. ÚS 536/2018 zo 17. januára 2019, ku ktorému sa okresný súd nevyjadril, túto námietku ústavný súd nepovažuje za dostatočnú pre záver o kvalifikovanom nerešpektovaní ustálenej judikatúry, a to pre nedostatok jej relevancie. Sám sťažovateľ uvádza, že uvedené rozhodnutie sa týkalo nepriznania osobitnej odmeny za spísanie žiadosti o prepustenie z väzby, ako aj žiadosti o nahradenie väzby prijatím sľubu obvineného. Netýkalo sa teda posúdenia výšky tarifnej odmeny, či ide pri takomto podaní o úkon právnej služby podľa § 12 ods. 1 vyhlášky alebo podľa § 14 ods. 1 vyhlášky. Uvedené potvrdzuje aj samotné vtedy preskúmané rozhodnutie, resp. jemu predchádzajúce rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka (uznesenie Okresného súdu Košice II sp. zn. 3T/29/2017 z 23. októbra 2017, pozn.), ktorým bola tarifná odmena priznaná za predmetný úkon podľa § 14 ods. 3 písm. c) a ods. 8 vyhlášky. Toto zistenie zároveň vyvracia námietku sťažovateľa k jednoznačnosti právneho posúdenia uvedeného úkonu podľa § 14 ods. 1 vyhlášky a o neprípustnom odklone od nálezu.

20. K námietke sťažovateľa, že okresný súd sa odchyľil od rozhodovacej praxe, ústavný súd uvádza, že jeho úlohou nie je zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak úlohu, ktorú zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zveruje primárne zveruje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (jeho plénu a príslušnému kolégiu) v podobe právomoci zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, resp. sekundárne aj krajským súdom a okresným súdom (resp. ich plénam, kolégiám, prípadne grémiám). Rozhodovacia činnosť všeobecných súdov sa pri analogických skutkových okolnostiach môže líšiť. Z práva na súdnu ochranu nevyplýva nárok na nemennosť judikatúry. Námietky o nezohľadnení ďalších náleзов ústavného súdu, rozhodnutí okresného súdu či vyjadrení ministerstva považuje ústavný súd len za prejav snahy dosiahnuť iné právne posúdenie bez presahu do ústavnej roviny.

21. Pri námietke týkajúcej sa 9 úkonov právnej služby (účasť na výsluchu obvineného pred rozhodnutím o väzbe) sťažovateľ prezentuje iné právne posúdenie založené na aplikovaní analógie v prospech záveru o priznaní odmeny podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky. Okresný súd na námietky sťažovateľa o nemožnosti aplikácie záverov uznesenia sp. zn. II. ÚS 123/2024 reagoval prijateľným spôsobom, keď citoval časť odôvodnenia pojednávajúcu o blízkosti rozhodovania o väzbe sudcom pre prípravné konanie a samosudcom k rozhodovaniu senátu o väzbe na neverejnom zasadnutí. Nereagovanie na všetky detaily sťažostnej argumentácie nie je spôsobilé nič zmeniť na závere o ústavnej udržateľnosti rozhodnutia.

22. Ústavný súd zo svojej rozhodovacej činnosti má vedomosť o rozdielnom nazeraní orgánov aplikácie práva a obhajcov na sťažovateľom namietanú právnu otázku (napr. I. ÚS 56/2024, II. ÚS 123/2024, III. ÚS 286/2021). K povahe rozhodovania o väzbe podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku (s účinnosťou od 15. augusta 2021 bolo uvedené ustanovenie posunuté do § 72 ods. 3 Trestného poriadku, pozn.) ústavný súd v minulosti navyše vyslovil čiastkový názor [«že zákonodarca považuje postup upravený v ustanovení § 72 ods. 2 Trestného poriadku v podstate za neverejné zasadnutie (samozrejme s tou výhradou, že samosudca ani sudca pre prípravné konanie formálne nevykonávajú neverejné „zasadnutie“), ktoré má byť vďaka prítomnosti strán a právu obvineného na vypočutie rovnocennou náhradou verejného zasadnutia, nie však za verejné zasadnutie v zmysle § 291 a nasl. Trestného poriadku»] v rámci posudzovania tvrdenia o porušení obhajobných práv z hľadiska čl. 17 ods. 5 ústavy neupovedomením obhajcu o úkone – rozhodovaní o žiadosti o prepustenie z väzby (II. ÚS 227/2013).

23. Ak za už zhrnutých skutkových okolností okresný súd svoje rozhodnutie podporil odôvodnením, ktoré je z hľadiska odpovedí na významné argumenty sťažovateľa dostatočné, je v ďalšom potrebné označiť výklad okresného súdu za vec odlišného právneho posúdenia nanajvýš dosahujúcu úroveň vecnej nesprávnosti na úrovni jednoduchého práva. Sťažovateľov právny názor, ktorý opiera o rozhodnutia všeobecných súdov, nevyklučuje, že by všeobecný súd nemohol ústavne prijateľným spôsobom posúdiť skutkovo podobnú vec rozdielne. Pri nezistení arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti, extrémneho nesúladu s rozhodovacou praxou či zásadného popretia účelu a významu aplikovaných právnych predpisov ústavný súd v okolnostiach posudzovaného prípadu nespozoroval prítomnosť výnimky odôvodňujúcej zásah do právneho názoru okresného súdu.

24. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi uznesením sudcu okresného súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu